

fælde, hvor Straffen er lavere end Fængsel af anden Grad, d. v. s., at naar en Mand dømmes til 10 Dages Fængsel paa Vand og Brød, kan han ikke appellere. Derfor er det ikke sagt, at Dommen ikke kan blive paaanket. Det offentlige kan, naar han beder for sig, foranstalte Paaanken. Men det er ikke hans Ret, og hvis han tror sig uskyldig, og at han kan vælte den Plet fra sig, som det maa siges at være at være bleven idømt navnlig Vand og Brød, saa kan han aldeles ikke komme til det, og han kan blive dømt til simpelt Fængsel i 4 eller 3 Maaneder uden at kunne appellere det; han har ingen Ret til at appellere det, mens derimod Christian V's Lov sagde ganske roligt: Enhver, som klager over noget, som angaar hans Person eller Ære, kan appellere. Det forekommer mig at være en rigtig Regel, at man, saasnart det gælder om ens Person, maa kunne appellere lige saa langt, som Instansfølgen gaar. Nu er det ganske vist, at Christian V's gode Lov er bleven indskrænket senere, idet der er en Plakat af 1843, der indskrænker den saaledes, at man ikke kan appellere, naar Straffen er under 10 Dages Fængsel paa Vand og Brød eller en lignende Straf. Dog ser man altsaa, at man har langt større Adgang til at appellere, naar man bliver dømt ved en borgerlig Ret end ved en Krigsret. Lad os tage et bestemt Tilfælde. Sæt, at en Mand, der er bleven indkaldt til Tjeneste og er indtraadt i Tjenesten, bliver beskyldt for et Tyveri, som han har begaaet før Tjenesten, saa er det Mening, at han skal kunne tiltales ved en Krigsret. Naar han saa ved en Krigsret bliver dømt til f. Eks. 10 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil han ikke kunne faa denne Dom bragt for Overkrisretten, men hvis man tilfældigvis ventede, til Manden kom hjem igen, og han saa blev idømt 10 Dages Fængsel paa Vand og Brød, saa kunde han appellere Dommen. Naturligvis kan det ikke her være Hensynet til Tiden, der har gjort, at man har disse Afvigelser fra den almindelige Ret, men det maa være Hensynet til noget andet, nemlig til det, at man ikke vil paabyrde Militæretaten et alt for stort Arbejde. Det er naturligvis Mening, med disse Regler og mange lignende, at man vil søge at begrænse An-

tallet af de Sager, der kunne appelleres til Overkrisretten, saa stærkt som muligt. Det er godt nok, men de tiltalte kunne rigtignok spørge, om det er dem, der skulle betale det, og vi andre kunne sige: Det kunne vi opnaa paa anden Maade, nemlig ved at begrænse den krigsretlige Jurisdiktion. Det er den rigtige Maade at begrænse disse Sager paa, men at gøre det paa den Maade, at man udelukker Appel, hvor man udenfor Krigsretten har Adgang dertil, synes jeg ikke er rigtigt mod den tiltalte.

Der er et Punkt, som blev fremhævet i Dagsordenen af 13. Januar 1896, det var det sidste Punkt, og det lød saaledes: „at der samtidig med Opgivelse af Klassesystemet blandt Krigsretsdommerne . . . sikres dem fuld Frihed i deres Stemmegivning“. Mening er, at man skulde opgive Klassesystemet blandt Krigsretsdommerne og skaffe fuld Frihed i deres Stemmegivning. Hvad angaar Klassesystemet, er det saaledes, at Krigsretten i første Instans bestaar af 13 Dommere i 7 Klasser, Formanden i en for sig selv, og saa de andre: Kaptajner, Premierløjtnanter, Sekondløjtnanter, Sergenter, Korporaler og menige, to af hver i hver Klasse. Saaledes er det i hvert Fald, naar det er menige, der skulle dømmes, og endvidere, besynderligt nok, naar det er Underofficerer, der skulle dømmes. Jeg har aldrig kunnet begribe det. For Princippet i den militære Retspleje er ellers det, at man ikke maa dømmes af sine Undermænd, og det er øjensynlig Tanken i Loven, idet Overkrisretterne ere sammensatte af saa høje Officerer, at de ere højere eller i hvert Fald lige i Rang med enhver, som skal kunne dømmes i Krigsretten (*Martin Madsen Halsted*: Det er kun i Overkrisretten!). Det ærede Medlem misforstaaer mig. Altsaa, Princippet er det, at man ikke skal dømmes af sine Undermænd, men kun kan dømmes af sine Overmænd og Ligemænd. Og dette Princip er ogsaa gennemført i Forslaget, for saa vidt som Overkrisretterne ere sammensatte af saa høje Officerer, at alle ere højere eller lige med en hvilken som helst Officer, der sidder i Krigsretten. Jeg kan nu ikke forstaa hvorfor, for naar en Underofficer — ikke en Officer, for